

МАРТЕНИЦИ

Живѣло едно време
сираче свѣтлокосо.
То ходѣло самичко
и дрипаво и босо.

Отъ студъ и тежка мжка
срѣдъ зима заболѣло.
Въ порутена кжщурка
самотно старче го прибрало.

Тазъ слупена кжщурка
и баба Марта навестила.
На болното сираче
животъ и здраве тя дарила.

— О, бабо, промълвило детето,
за споменъ нѣщо остави ми —
додето свѣтъ свѣтувамъ,
да помня твойто име!

Тогава Марта се засмѣла,
осукала две жички
и вързала висулки
на малкитѣ ржчички.

Отъ тоя день до днеска
тя мартеници прави
и връзва на децата
за радостъ и за здраве.

Ранъ-Босилекъ

